

Palásthy György

A VILÁGON a leghiúbb állat a színész – mondta volt nekem Márkus László egy őszinte percében, ekkor is tükörben nézegetve magamagát.

Hogy miért pont most, Huszti Péter ünneplése kapcsán jutott eszembe ez a szentencia? Talán azért, mert – ugyan sok igazolást találtam erre pályám során, de – az egyik (ha nem a legerősebb) ellenpélda éppen Péter, akivel életem egy nehéz, de eredményes szakaszát küzdöttük végig a dekadencia jeleit már erősen magán viselő Szovjetunió híres Moszfilm stúdiójában.

Ami Pétert távol tartotta a „leghiúbb állat” kedves, ám nem túl hízelgő kategóriájától, az – véleményem szerint – igen fejlett humorérzéke. Rendezéseiben látható, könyveiben olvasható, alakításában tapsra ragadó az a páratlan érzék, ami az életet elviselhetővé, és az emberi kapcsolatokat – néha – élvezhetővé teszi. Péter történeteiben sokszor ő maga a főhős, de nem mindig győztes; inkább csak túlélő, aki kívülről nézi az abszurd helyzetekben csetlő-botló önmagát és boldog, hogy megúsza azt a szituációt, amelybe más (normális) ember bele sem került volna.

Küzdöttem olyan színésszel, aki nem akart fölvenni egy háti-zsákot, nehogy púposnak nézzék; harcoltam olyannal, aki nem akart gyerekekkel együtt szerepelni, hogy ne tűnjék olyan idősnek, akinek már gyereke van; beletörődtem, hogy öntudatosan elszavalta valaki: „Magamat kigúnyolom, ha kell...” – és nyomban hozzátette: „De nem kell.”

A könnyeink sok megrendítő és feledhetetlen alakításakor hullottak már, de potyogtak akkor is, amikor borvörös orral, széle-

sen hadonászva lépett elénk. Péter vállalja a kacagtatót, a mulatságost, a nem-hétköznapi, mert tudja, hogy a jó színész mindig jó színész és annak is látszik, akármilyen pózba, maszkba, helyzetbe hozza és adja önmagát.

Isten éltesse, tartsa meg nekünk és közöttünk azt a Huszti Pétert, aki tudja a helyét a világban és időnként nekünk is megmutatja, hogy hol van a mienk!

Palásthy Ilona

HUSZTI PÉTER?

„Édes-nemes”, mint a paprika.
Érzékeny, mint a herendi porcelán.
Egyedi, mint a Zwack Unicum.
Mélytüzű, mint az ó-vörös.
Tartása – mint a jegenye.
Ha két szóban határozom meg:
Magyar örökség.
Ha egy szóban:
MAGYAR.